

Kázání: 112. Jak nebýt dokonalým

Zapomeňte na dokonalost, kterou do vás horem dolem cpou pochybní misionáři! píše Pavel filipským.

Kázání

Jak nebýt dokonalým

1. čtení: Žalm 126

1 Poutní píseň. Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu.

2 Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal. Tehdy se říkalo mezi pronárody: „Hospodin s nimi učinil velké věci.“

3 Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se.

4 Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země!

5 Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.

6 S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.

2. čtení: Filipským 3, 4b – 14

4b Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc:

5 obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus;

6 jde-li o horlivost – pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony.

7 Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu.

8 A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic,

9 abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře,

10 abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti,

11 abych tak dosáhl zmrtvýchvstání.

12 Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš.

13 Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou,

14 běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.

Sestry a bratři,

když jsem dojížděl na střední školu, musel jsem každé ráno urazit z domova na vlakovou zastávku něco přes kilometr. Čtvrt hodinky volné chůze. Jak víte, jsem ze zásady dochvilný, což v praxi znamená, že do chvíle, kdy mám někde být, tam nejsem, ale přicházím po chvíli.

Jinými slovy, každé ráno jsem s vlakem závodil. Cesta v poslední třetině vedla podél trati, takže jsme se vzájemně viděli, a zatímco vlak už před zastávkou brzdil, já naopak vyrážel k závěrečnému sprintu.

Většinou jsem doběhl dřív, než vlakvedoucí stihnul dát strojvedoucímu pokyn k odjezdu. Stačilo ale, abych se půl minuty zdržel u snídaně a přiběhl jsem k prázdnému nástupišti. Holt i ten nejrychlejší běžec může přijít pozdě, když nevyrazí včas.

Apoštol Pavel v dnešním čtení z dopisu filipským křesťanům se o běhu zmiňuje také. Nedoháněl tenkrát ovšem žádný vlak ani nějakou bryčku, ale dokonalost.

Kdo by nechtěl být dokonalý, že? Známe to z reklam, třeba dokonalý účes nebo dokonale padnoucí sako, nebo z knižních titulů, v nichž ne jeden odborník či odbornice radí, jak být například dokonalým partnerem či partnerkou.

Být dokonalým by se určitě v životě hodilo, takový člověk by nedělal hloupé chyby, nebylo by mu co

vytknout a byl by nepochybně vzorem pro ostatní.

Jenže, zkuste si, sestry a bratři, představit svět plný dokonalých lidí! Myslím, že by to byla dost nuda a lidé by z vnějšího pohledu připomínali spíš naprogramované roboty než tvory z masa a kostí.

A taky by nám chybělo, že bychom si ze svých nedostatků, protože by žádné nebyly, nemohli dělat legraci. Byl by to svět přísný, nesmlouvavý a uniformní, protože, jak známo, dokonalost je předem daná, o ní se nediskutuje.

Filipští křesťané o téhle dokonalosti věděli své. Stavili se u nich ve sboru onehdy nějaký potulní misionáři, a že prý by měli víc usilovat právě o dokonalost, a že když jako pohani uvěřili v Hospodina a mesiáše Ježíše, tak by to podle toho mělo také vypadat.

A lidé z filipského sboru si nejdřív nebyli úplně jistí, co mají tihle misionáři na mysli, ale hned vzápětí dostali odpověď. Musíte se, chlapi, nechat obřezat a všichni všechno, jak se patří, dodržovat: to máte svátky, jídlo, půsty, soboty, modlitby, obřady, almužny, desátky...

Stručně řečeno, tihle misionáři požadovali, aby filipští křesťané ze dne na den zapomněli na to, že jsou původem Římané, Parthové, Médové či cokoli jiného, a stali se Judejci. Aby bez námitek odložili svou kulturu, zvyklosti a mentalitu a se vším všudy se stali součástí jiného národa.

Právě v tom oni misionáři spatřovali dokonalost víry. Jenže copak to jde zapomenout zčista jasna na svůj původ? A vůbec, je snad víra v Krista, který se obětoval za záchranu celého světa, vázána jenom na jedno etnikum? Tohle nedává moc smysl.

Apoštol Pavel měl v téhle věci jasno. Zapomeňte na dokonalost, kterou do vás horem dolem cpou pochybní misionáři! píše Pavel filipským. Ani váš původ, ani rodina, v níž jste vyrůstali, ani vzdělání, ani vaše profesní postavení, ani vaše církve, ani vaše horlivost, nic z toho z vás nemůže udělat dokonalé lidi.

Proč? Dokonalost je totiž teprve před námi! A apoštol se rozepíše, že když na to přijde, tak on by měl v očích oněch misionářů ty nejlepší předpoklady být dokonalým. Byl obřezán už jako nemluvně, má dobrý původ, kvalitní vzdělání, dodržoval všechno, co se dodržovat má, ani horlivost mu nikdy nechyběla.

Jenže od chvíle, kdy se setkal s Kristem, mu tohle všechno připadá k ničemu, prostě to odepsal, vědomě na to zapomněl.

„Zapomínám na to, co je za mnou, běžím, co to dá, upřený k dokonalosti, která je přede mnou.“

Pořád ale ještě nevíme, co si tedy Pavel pod onou dokonalostí představuje. Z toho co filipským souvěrcům píše, vyplývá, že se dal na běžeckou dráhu, protože si ho získal Ježíš, a teď tedy běží, aby získal onu dokonalost. Trochu si zde hraje se slovy ale jedno je zřejmé: ještě není u cíle, ještě dokonalosti nedosáhl.

Život je tedy v podání apoštola Pavla běh. A abychom vůbec vyběhli, potřebujeme motivaci.

Pokud si sedneme doma do lenošky a budeme se utvrzovat v tom, jak jsme dokonalí, jaký máme dobrý původ, z jaké jsme dobré rodiny, jaké máme kvalitní školy, dobré zaměstnání a příjmy nebo k jak kvalitní církvi patříme a co všechno dodržujeme, potom nás k běhu nic nedonutí.

Zůstaneme trčet v lenošce uspokojení se sebou samými. Apoštol na tohle všechno záměrně

zapomněl. Veškeré své úsilí zaměřil k jiné dokonalosti, než jak si ji my lidé běžně představujeme. Od té doby, co si ho získal Ježíš, nemůže jinak. Stal se mu tou nejúčinnější motivací k běhu.

Pavel používá pojmů známých z účetnictví. Všechno, čeho si předtím cenil, považuje za ztrátu. Jediná plusová položka, která naprosto převážila všechny dosavadní plusy, je Kristus. Jde mu nyní jen o to, aby se mu podobal, aby běžel životem, jako běžel Ježíš před ním, a dosáhl stejné mety, které dosáhl on. Tou medailí je - vzkříšení.

Ano, právě vzkříšení má Pavel na mysli, když píše o tom, jak sprintuje k dokonalosti. Dokonalost podle něj není vázána na původ, vzdělání, postavení, církev nebo horlivost. Je to medaile, kterou dostaneme v cíli, když se předtím necháme Kristem motivovat ke stejnému běhu, který běžel on.

A Pavel hned dodává, že takový běh není žádná procházka růžovou zahradou. Jedná se o tvrdý sport, který vyžaduje sebezapření a pravidelný trénink. Jestliže se dáme na běh v Ježíšových stopách, budeme nejspíš vystaveni stejné bolesti jako on, může to být běh doslova na život a na smrt, kdy hrozí, že člověk vypustí duši.

Na jiném místě apoštol vypočítává, co všechno při svých cestách po křesťanských sborech zažil, kolikrát byl uvězněný, kolikrát na něj házeli kameny, kolikrát málem přišel o život. O podobných nesnázích salónní misionáři, co nutili filipské, aby přijali jejich pojetí dokonalosti, neměli ani ponětí.

Ale Pavel si vůbec nestěžuje. Naopak. Dokonce se všemi těmi krizovými okamžiky a ohrožením vlastního života chlubí. Dělá to přece v zájmu Kristova evangelia pokoje, spravedlnosti a smíření! Alespoň ví, že běží správným směrem, po stopě, po níž běžel před ním jeho jediný vzor.

Tak tedy, abychom si to shrnuli, sestry a bratři. To, na čem si zakládáme, co všechno dodržujeme a jak jsme horliví, nemá s dokonalostí, jak o ní píše Pavel, nic moc společného. Dokonalost je totiž teprve před námi. Leží na horizontu dějin a jedná se o vzkříšení, o nový začátek, o obnovu celého světa, kdy jednou provždy zmizí nespravedlnost, nenávist a nepokoj.

Nyní jde o to vyrazit a běžet tomuto horizontu naproti, po dráze, kterou před námi běžel Kristus. Charakter onoho běhu popisuje apoštol stručně na jiném místě. To máte lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, mírnost a zdrženlivost (Galatským 5,22). Může to být náročné, ale to bývá každý běh, do kterého dáte všechno.

Když jsem tenkrát za mlada sprintoval vedle příjíždějícího vlaku, aby mi neujel, málem jsem vždycky vypustil duši. Trvalo to obvykle pěkných pár minut, než jsem se z toho běhu trochu vydýchal a někdy jsem trochu obavu, že budu sípat ještě ve škole.

S během života, k němuž nás zve Pavel, to je o poznání jednodušší. Na vydýchání bude času dost, celá věčnost, tak jaképak strachy.

PeČ

SPCH 3. 4. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)